

Дође тако понека недеља која обиљем догађаја личи на шведски сто. Нит се зна с чиме би се почело, нити са чиме би се завршило. Економисти то зову понудом већом од потражње, а народ - посебно онај наткриљен над руске салате, пројице, зелениш и печења - користи израз "је... те гладне очи". Те стога ово парченце медијског простора ваља разумети као тањирић (порцијски освешћени, тако да кажемо, шведски столови имају на располагању само такво посуђе) на који ћемо да натрпамо догађаје који су били густативно најпривлачнији. Неодлучност, шта да се ради.

* * * * *

Шета се на све стране. На једној страни шета део оних који су незадовољни незваничном садашњошћу, док на другој нешто организованије шета део оних који су задовољни сликом званично понуђене будућности. Да су то једине шетње, све би било колико-толико у реду, јер ови простори, на пример, не памте пољопривреднике који су били сагласни са пољопривредном политиком; а, са друге стране, такође, на пример, не недостају сећања на изливе симпатија спрема власти или макар личности која је ту власт најчешће репрезентовала - што у социјализму, што у овоме како год да се зове, а што је после социјализма дошло. Али те шетње, вратимо се на тему, изгледа да нису једине.

Шетају, још, регионални радници и стручњаци, а у правцу гравитацијске економско-демографске црне рупе у, рецимо, Немачкој - која је величине 146.000 радних места из не-ЕУ земаља, и то годишње. Упоредо са њима, преко ове територије шетају и радно способни становници Сирије, Ирака, Авганистана, психолошки неусаглашени са идејом да су стране интервенције њиховим земљама донеле слободу, равноправност, напредак и демократију. Шета се протестно и по многима од градова на западу и северу, а ка којима иду сви ови што шетају са југа и истока. Па кад се подвуче црта, некако шетање постаде заштитни знак времена у коме се налазимо. Што је на извештан начин и парадоксално.

Не памти се да се тако много шетало, а да се тако интензивно стајало у месту.

* * * * *

За оне који не станују у Београду, кратак опис просечне транспортне ситуације у главном граду: устанеш, доручкујеш, изађеш из куће, седнеш у неки превоз, вратиш се кући. Све ређи срећници успевају и да изађу из превоза, било личног било јавног, па да последично стигну и да оду на посао, или где ли већ. А за неке од њих, који су наумили да се сопственим колима одвезу до центра града, осмишљен је систем уличног паркирања чија је главна идеја да ако је паркирање временски ограничено, онда ће вероватноћа проналажења слободног паркинг-места бити већа. У том смислу, (бео)градске власти су у епицентру града управо осмислиле најскупљу зону паркирања, у којој је паркинг ограничен на максималних пола сата. А и шта ћеш више, у центру.

Него, цена ове фантастичне полчасовне услуге возачима унутар најексклузивнијег паркинг-простора је - 100 динара. Што, рецимо, и није нека пара, све док се не баци докони поглед на податак колика је цена минималног радног сата у земљи: "Службени гласник" бр. 69/2018 тврди да је реч о цифретици од 153,50 динара. То ће рећи да минимални радни сат представља 76,75 одсто максималног паркинг-сата. И да би се понекад више исплатило на радном месту бити само паркиран него ишта радити.

И тиме се, јелте, дошло до једног веома конкретног и мерљивог циља било чије економске политике. Уједначити политику паркирања и политику запошљавања. Па чак се и казна наслућује: однеће нас ваљда неки "паук". А можда за боље и нисмо.

* * * * *

Ако је веровати вестима које нису демантоване, овдашњи генетичар Миодраг Стојковић - који је притом ко за ђавола и светски признат - без сопствене сагласности престао је да буде шеф катедре за матичне ћелије на докторским студијама Факултета медицинских наука у Крагујевцу. И тако је добијена и научна потврда - из епицентра предметне тематике - да се са овдашњим кадровисањем нешто дебело генетски пореметило. Ни матичних ћелија нема да има а да се неке друге ћелије у то не умешају. Политичке, идеолошке, интересне, клановске, небитно које, јер битан је принцип: нема бављења

ичим само на основу способности, знања или искуства. Ако ниси "наш", ниси ни то што јеси, па шта год да си.

Тако матично, тако симптоматично, а тако несимпатично.

* * * * *

И последње вести. Албанија је све више у немирима, Косово све мање у преговорима. Судаћи по недељи у којој смо, недеље пред нама биће сурови подсетник на године, деценије и векове иза нас. И тако недељама, што унапред, што уназад.

Историја се то зове. Ево је тутњи, свом силом.

(Вечерње новости)